

Den dolda historien bakom vers fyrtio – nummer sjutton

Det andra veropet – del fyra

Jeff Pippenger

2026-06-25

627, 632 och 637

Den ”nyckel” som öppnar avgrunden är slaget vid Nineve, fullbordat år 627, fem år innan Muhammed dog år 632. Fem år senare, år 637, intog de muslimska styrkorna Persiens huvudstad, den ena av de två stora supermakter som deltog i slaget vid Nineve. Denna händelse förändrade maktbalansen i Mellanöstern på ett dramatiskt sätt. Slaget vid Nineve år 627 undergrävde det persiska rikets styrka, och tio år senare upphörde det persiska riket.

Förödmjukelse—782

Etthundrafemtio år efter Muhammeds död år 632, i den abbasidiska kampanjen år 782, inledde den abbasidiska armén (uppges ha uppgått till omkring 95 000 man) en massiv invasion av bysantinskt territorium i Mindre Asien (dagens Turkiet). De ryckte fram ända till Chrysopolis, rakt på andra sidan Bosporensundet från Konstantinopel — och kom därmed mycket nära den bysantinska huvudstaden. Bysantinarna, under kejsarinnan Irene, led ett allvarligt nederlag. Till följd av detta tvingades bysantinarna att underteckna en förödmjukande treårig vapenvila och gick med på att betala en stor årlig tribut (omkring 70 000–90 000 gulddinarer) samt överlämna sidenkläder och gisslan. Denna kampanj var en av de största och mest framgångsrika abbasidiska inträngningarna i bysantinska områden under 700-talet. Den visade det abbasidiska kalifatets växande makt och det bysantinska rikets fortsatta försvagning.

Fem månader

I Uppenbarelseboken kapitel nio nämns de ”fem månaderna”, som motsvarar etthundrafemtio år, två gånger: en gång i vers fem och återigen i vers tio.

Och åt dem gavs att de inte skulle döda dem, utan att de skulle plågas i fem månader; och deras plåga var såsom en skorpions plåga, när den stinger en människa. Och i de dagarna skall människorna söka döden och inte finna den; och de skall längta efter att dö, men döden skall fly från dem. Och gräshopporna såg ut såsom hästar rustade till strid; och på sina huvuden hade de liksom kronor av guld, och deras ansikten var såsom människors ansikten. Och de hade hår såsom kvinnors hår, och deras tänder var såsom lejons tänder. Och de hade bröstharnesk, liksom bröstharnesk av järn; och ljudet av deras vingar var såsom ljudet av vagnar med många hästar som skyndar till strid. Och de hade stjärtar liknande skorpioners, och det fanns sting i deras stjärtar; och deras makt var att skada människorna i fem månader. Uppenbarelseboken 9:5–10.

Det finns två skilda profetiska perioder om etthundrafemtio år i den femte basunen i Uppenbarelseboken nio. Den första sträcker sig från Muhammeds död år 632 till förödmjukelsen av kejsarinnan Irene i Östrom år 782. Kapitel nio identifierar islams uppkomst på ett mycket detaljerat sätt. Från stammarnas förenande år 606, till slaget vid Nineve år 627, till Muhammeds död år 632, och därefter till Persiens nederlag år 637, skildras islams uppgång och fall noggrant i Guds profetiska ord. Arabiska islam är makten i den första profetian om plåga under etthundrafemtio år. Stammarnas enande genom Muhammed år 606; därefter det ”nyckel”-slaget vid Nineve år 627, följt av Muhammeds förutsägelse om både Persiens och Roms undergång omkring år 628, och sedan vidare till hans död år 632. Dessa årtal representerar en bestämd följd av händelser i islams utvecklingslinje.

Hundrafemtio år efter att Muhammed dog år 632 försköts islams maktcentrum från Arabien till Turkiet, då det drev Östrom hela vägen tillbaka till Konstantinopel. Det första ve representerade Arabias islam, och det andra ve representerade Turkiets islam. Inom det första veet utpekar båda de etthundrafemtioåriga tidsprofetiorna åtskillnaden mellan Arabias islam och Turkiets islam, på samma sätt som samma sanning framställs i åtskillnaden mellan det första och det andra veet.

De första etthundrafemtio åren började med Persiens undergång och slutade med att Rom var instängt innanför Konstantinopels murar. Den andra perioden om etthundrafemtio år började med Osmans (även kallad Ottman) seger vid Nikomedia. Den osmanska segern vid Nikomedia syftar på belägringen av Nikomedia (dagens İzmit i Turkiet), som ägde rum från 1333 till 1337, då sultan Orhan Gazi (son till Osman I, grundaren av den osmanska beyliken) belägrade den viktiga bysantinska staden Nikomedia. Staden höll stånd i flera år men kapitulerade slutligen 1337 på grund av svält och brist på förnödenheter. Den bysantinska garnisonen tilläts lämna för Konstantinopel. Nikomedia var ett av de sista stora bysantinska fästena i Mindre Asien (Anatolien). Dess fall gjorde i praktiken slut på den bysantinska kontrollen över större delen av västra Anatolien. Denna seger gjorde det möjligt för osmanerna att befästa sin makt i Bithynien och att vidare utvidga sig mot Bosporensundet. Det var ett viktigt steg på vägen mot den slutliga osmanska erövringen av Konstantinopel (som ägde rum mer än ett sekel senare, 1453). Belägringen betraktas ofta som en av de tidiga nyckelsegrar som förvandlade den lilla osmanska beyliken till en framväxande regional makt.

När den andra etthundrafemtioårsperioden inom den första basunen avslutades den 27 juli 1449, sökte den siste Konstantin tillstånd av den islamiske sultanen för att bestiga Östroms tron och led därigenom samma förödmjukelse som kejsarinnan Irene led vid slutet av de första etthundrafemtio åren av de två ”fem månader”-perioderna i Uppenbarelseboken nio. Förödmjukelsen av ”kejsarinnan Irene” och även av ”Konstantin den siste” var en förebild för osmanernas senare förödmjukelse, när de vid avslutningen av den andra veets tidsprofetia sökte skydd hos de fyra stora europeiska makterna mot hotet från Egypten.

Pantheon

Pionjärerna förstod och lärde med rätta att uttrycket ”platsen för hans helgedom blev nedkastad” i Daniel 8:11 uppfylldes genom Konstantin.

Ja, han upphöjde sig ända till härens furste, och genom honom blev det dagliga offret borttaget, och platsen för hans helgedom störtades ned.

Den ”helgedom” som här avses var Pantheontemplet i staden Rom, och den helgedomens ”plats” var Rom. Rom ”kastades ned” av Konstantin, när han valde att flytta sitt imperiums huvudstad till Konstantinopel år 330. Vers elva anknyter till Uppenbarelsboken tretton, och vers två identifierar samma händelser.

Och vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och dess fötter var såsom en björns fötter, och dess gap såsom ett lejons gap; och draken gav det sin makt och sin tron och stor myndighet.

Draken var det hedniska Rom, och det hedniska Rom överlät år 330 sitt myndighetens ”säte” åt den romerska kyrkan, när det flyttade huvudstaden österut och därigenom lämnade ett maktvakuum, vilket den påvliga kyrkan gärna utnyttjade. När vi låter det östromerska rikets linje löpa från år 330 till 1453, finner vi att staden Rom vid början av profetian om Östrom blev förödmjukad genom Konstantins förkastande av Rom. Denna förödmjukelse upprepades med kejsarinnan Irene år 782, vid avslutningen av de första etthundra femtio åren av plåga. Båda dessa förödmjukelser upprepades av Konstantin den siste.

Säregat Uppstigande och Fall

Den femte och sjätte basunen i Uppenbarelsboken nio ger detaljerna om det östromerska rikets fall, samtidigt som de också skildrar islams uppgång och fall. Inspirationen upplyser oss om att studera kungadömenas ”uppgång och fall” i Daniels och Uppenbarelsbokens böcker. Dessa kungadömen har sina egna särskiljande kännetecken, förbundna med deras säregna ”uppgångar och fall”. Judas fall åstadkoms genom tre angrepp mot Jerusalem. Hebréerna fördes bort till Babylon och skulle återvända under tre dekret, vilka skulle inleda de 2 300 åren som ledde till att de tre änglarna trädde in i historien från 1798 till 1844. Babylon föll på en enda natt. Rom upplöstes, och inom dess upplösning framträdde två aspekter av Rom under beteckningen antingen Västrom eller Östrom. Det ptolemeiska rikets och det seleukidiska rikets uppgång och fall i den första tredjedelen av Daniel elva förebildar det påvliga Roms uppgång och fall. Det vittnesbördet är helt enkelt avslutningen på berättelsen om Alexander och Greklands upplösning. Till skillnad från Rom delades Grekland i fyra delar, vilka slutligen blev två. Rom delades i öst och väst, och därefter delades Västrom profetiskt i tre, vilket representerar Roms trefaldiga styrelse. Vad gäller Östrom delade Konstantin sitt rike mellan sina tre söner. Det är tydligt att Västrom och Östrom är parallella linjer som representerar den romerska kyrkan och den romerska staten. Med denna tvåfaldiga delning följer ytterligare en trefaldig delning. Grekland var fyra till två, Babylon var en natt, Juda var tre angrepp. Med islam framställs deras ”uppgång” som en ”frisläppelse” och deras ”fall” som en ”återhållning”.

Deras uppgång började med Muhammed, och de hölls tillbaka den 11 augusti 1840. De släpptes fria och hölls omedelbart tillbaka den 11 september. De släpptes nyligen fria den 7 oktober 2023 och har sedan dess hållits tillbaka i Gaza. Islam kommer att släppas fri igen för att markera upprättandet av vilddjurets bild. Den linje av islams profetiska historia som framställs i kapitel nio till elva i Uppenbarelsboken identifierar islams profetiska historia i det tredje ve. ”Islams

profetiska historia i det tredje ve” framställs också genom den sjunde och även den tredje ängeln. Den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844, när den sjunde ängeln började ljuda. Den tredje ängeln och det tredje ve kom in i den profetiska historien den 11 september. Från den 11 september fram till söndagslagen har den profetiska historien om det första och andra ve varit, och är fortfarande, under upprepning.

”Nyckeln” till slaget vid Nineve för in två makter, Rom och Persien, i direkt och oskiljaktig förbindelse med islam. Nineve identifierar tydligare än något annat skriftställe den fortskridande undergången för både det västliga och det östliga Rom.

Herodes är en symbol för draken; han representerade Rom. Draken vid världens ände är Förenta nationerna. Vid söndagslagen faller det sjätte riket, det sjunde börjar, men de ger sitt rike åt det åttonde riket vid sitt eget födelsedagskalas. Det sjunde riket har just blivit fött, och det går omedelbart med på att ge sitt rike åt den babyloniska skökan för en timme, såsom förebildat genom att Herodes lovade Salome upp till halva sitt rike.

Just där Förenta staterna faller, föds Förenta nationerna och trefaldig union genomförs. Herodes är draken, och Herodias är påvedömet, och Förenta staterna är Salome. Herodes var i en olaglig äktenskapsallians, ty han var gift med sin brors hustru, och på den profetiska nivån var han i ett incestuöst förhållande med Salome, ty det är tydligt att han åträdde henne medan hon dansade. Draken har förbindelser med både modern och dottern. Detta är viktigt att se när man fastslår att det västromerska och det östromerska Rom representerar kyrklig list respektive statskonst. Rom, det fjärde riket i Bibelns profetia, satte profetiskt påvedömet på tronen, och därigenom förebildade det Förenta staterna, som återigen kommer att sätta påvedömet på tronen.

Västoms fortskridande undergång från 330 till 476 representerar Förenta staternas fortskridande undergång från 1798 fram till söndagslagen. Året ”330” och året ”1798” är båda profetiska vägmärken som i Daniels bok kallas ”den bestämda tiden” eller ”ändens tid”. År 330 markerar början på Västom och Östom. Slutet för dem båda är den romerske ledarens förödmjukelse, alldeles som Konstantin förödmjukade staden Rom i början. År 476 var slutet på en profetisk tidsperiod som visar hur Roms prestigefyllda politiska struktur upplöstes genom tre steg. En period som började med att staden förkastades år 330 följdes av förödmjukelsen av hela deras politiska struktur — deras härliga republik, som hade varit det främsta skryteämnet för det forntida Rom, monterades ned — och nådde slutligen fram till år 476, då det aldrig mer skulle finnas en härskare över Rom som härstammade från en verklig romersk blodslinje. Två linjer av Rom som börjar år 330, och det avsnitt där dessa två linjer framställs, inbegriper också två profetiska linjer om fem månader. Västoms linje börjar och slutar med fortskridande förödmjukelse. Östoms linje börjar och slutar med fortskridande förödmjukelse år 1449, då Konstantin den siste bad om tillstånd att regera.

En av de två femmånadersperioderna leder fram till slutet för arabisk islam som profetians fokus och början på turkisk islam år 782. På detta datum förödmjukas kejsarinnan Irene, i överensstämmelse med förödmjukelsen av Konstantin den siste vid slutet av den andra femmånadersprofetian. Två femmånadersprofetior inom en och samma berättelse på femton verser.

Den ena skildrar en historia om Arabias islam, den andra Turkiets islam. Båda avslutas med östroms förödmjukelse. Slutet på den ena av profetiorna uppfylldes genom att en kvinna förödmjukades och den andra genom en man. Rad efter rad identifierar de en förödmjukelse av kyrkan och staten i Östrom. Båda förödmjukelserna åstadkoms av den första véns islam. Förödmjukelsen av Konstantin den siste år 1449 inleder en period på fyra år som slutar år 1453, då Konstantinopels murar faller. År 1449 representerar en förödmjukelse, och år 1453 faller murarna och ett rike upphör.

Muhammeds död

En av de två femmånadersperioderna börjar med Muhammeds död, som i den elfte versen identifieras som den ”konung som rådde över dem”.

Och de hade en kung över sig, avgrundens ängel, vars namn på hebreiska är Abaddon, men på grekiska har han namnet Apollyon.

Kungen över dem var Mohammed, ty han identifieras i vers ett, alltså är han inte någon annan islamisk gestalt; han är Mohammed, kungen, och en kung är ett rike, och islam är Mohammeds rike.

Och den femte ängeln blåste i basunen, och jag såg en stjärna som hade fallit från himlen ned på jorden; och åt honom gavs nyckeln till avgrundens brunn. Och han öppnade avgrundens brunn; och en rök steg upp ur brunnen, såsom röken från en stor ugn; och solen och luften förmörkades av röken från brunnen. Och ur röken kom gräshoppor ut över jorden; och åt dem gavs makt, såsom jordens skorpioner har makt. Uppenbarelseboken 9:1–3.

Upprepningen av det första och andra veet inom det tredje veet motsvarar upprepningen av den första och andra ängeln inom den tredje ängeln. Muhammed, kungen, gavs nyckeln för att öppna avgrunden, och 11 september identifierar när den tredje ängeln får makt. Kristus som den mäktige ängeln steg därefter ner när Bileams första slag anlände i den profetiska historien. Sedan öppnades avgrunden och islam blev åter ett ämne i världshistorien. Kristus ledde därefter sitt folk tillbaka till Jeremias gamla stigar, och budskapet om det tredje veet och den tredje ängeln började förkunnas. År 2015 tillkännagav Trump sin avsikt att kandidera till president, och därmed rörde han upp de globalistiska drakmakterna, och avgrunden släppte sedan lös den ateism som slutligen dödade Trump på gatorna i Sodom och Egypten. Vid söndagslagen skall vilddjuret, det åttonde, som är av de sju, stiga upp ur avgrunden. Början av de etthundrafyrtiofyra tusenens beseglingstid och dess slut identifierar uppkomsten av en avgrundsmakt.

Vilddjuret som du såg var och är inte, och skall stiga upp ur avgrunden och gå i fördärvet; och jordens invånare skall förundra sig, de vilkas namn inte har blivit skrivna i livets bok från världens grundläggning, när de ser vilddjuret som var och inte är, och dock är. Uppenbarelseboken 17:8.

Islam är nyckeln som öppnade avgrunden den 11 september och som öppnar avgrunden vid söndagslagen. Mitt under beseglingstiden kom också globalismens drakdjur upp ur avgrunden.

Och när de har fullbordat sitt vittnesbörd, skall vilddjuret som stiger upp ur avgrunden föra krig mot dem och besegra dem och döda dem. Uppenbarelsboken 11:7.

Nyckeln som öppnar alla tre vägmärken för en makt från avgrunden gavs åt Muhammed, kungen över Islams rike. Slaget vid Nineve år 627 representerade ett slag mellan två makter som utmattade båda de stridande parternas styrka och därigenom möjliggjorde för Islam att snabbt stiga till makt. Nyckeln vreds den 11 september och Islams uppgång började, även om den kort därefter hölls tillbaka. Slaget vid Nineve förebildades den 11 september, ty där började Islams uppgång när den mäktige ängeln steg ned för att upplysa jorden med sin härlighet, och stjärnan, som betyder budbärare, föll också från himlen. Slaget vid Nineve förebildas också vid slutet, när söndagslagen kommer och den andra perioden av mörka tidsåldrar börjar, då den islamiska religionens rök förmörkar solen.

Exeter

Söndagslagen förebildas när midnattsropets budskap anlände till lägermötet i Exeter. Då börjar de sista skeendena i upprättandet av vilddjurets bild. Bildens formande, eller upprättande, började vid 9/11, men vid slutet av perioden utgör också perioden för förkunnelsen av midnattsropet en fraktal av hela perioden för bildens formande, vilken började vid 9/11. Begynnelsen representerar slutet. Det första veropet förebildar det tredje veropet, liksom den första ängeln förebildar den tredje ängeln. Slaget om Nineve vid slutet av beseglingstiden identifierar slaget om Nineve vid begynnelsen. Slaget om Nineve vid söndagslagen är slutet på beseglingstiden som började vid 9/11, men det är också slutet på perioden för förkunnelsen av midnattsropet. Slaget om Nineve förebildas därför vid början av midnattsropets förkunnelse, vilket identifierar de slutliga stegen i formandet av vilddjurets bild i Förenta staterna, och vid söndagslagen börjar begynnelsen av formandet av vilddjurets bild i världen. Nineve är nyckeln som sammanfogar de olika linjerna, vilka finner sin fullkomliga uppfyllelse i den dolda historien i vers fyrtio.

Vi skall gå vidare i nästa artikel.